

PARAULA I VIDA

L'acolliment pastoral

El segon objectiu del Pla Pastoral de la nostra arxidiòcesi de Barcelona és acollir bé els qui vénen a les nostres parròquies i especialment els qui vénen a demanar els sacraments de la iniciació. És bo que ens preguntem quina imatge donem com a Església en aquesta actuació.

Es dona la circumstància que dos organismes col·lectius de la nostra Església diocesana, el Consell Presbiteral —integrat per sacerdots, tant diocesans com religiosos— i el Consell Pastoral Diocesà —on també hi ha laics, homes i dones—, han dedicat les seves darreres reunions al tema de l'acolliment pastoral.

A l'inici de tota acció pastoral hi ha quelcom que és molt important: l'acolliment, que d'alguna manera pot condicionar tot el que es faci després.

L'acolliment pastoral pot condicionar tot el que es faci després

L'acollidor ha de mirar les persones amb una mirada d'amor i amb una actitud com la que indiquen les paraules de Jesús: «No he vingut a condemnar el món sinó a salvar-lo.» Per això cal descobrir, valorar, agrair i celebrar la presència i l'obra de Déu en cada persona que és acollida per l'Església.

I això en tots els camps o en tots els temes que portin les per-

sones a fer-se presents en la seva parròquia. No obstant això, el camp pastoral que demana una actitud d'acolliment més gran i que presenta més dificultats per als preveres i catequistes és el de la pastoral sacramental. Avui ja no és tan accentuada la tensió dels anys postconciliars a casa nostra entre evangelització i sacramentalització. Hem anat descobrint que en si no ha d'existir tensió sinó complementarietat entre aquests dos conceptes i les seves aplicacions.

Tanmateix, encara es fan peticions de celebracions dels sacraments sense les motivacions de fe i eclesials que caldria. Això en ocasions és motiu d'insatisfacció per als pastors i els laics —homes i dones— que en un nombre cada vegada més alt col·laboren en la catequesi i en l'acolliment dels pares i les mares que volen batejar, confirmar o celebrar la primera comunió dels seus fills i filles, i també dels que col·laboren en l'acolliment dels promesos que volen casar-se a l'Església.

Com es va dir en la sessió de treball dels dos consells diocesans que he citat, és necessari en tots aquests casos accentuar l'actitud d'acolliment, de diàleg i sobretot d'amor als qui ho demanen, i de fidelitat a les exigències de la pastoral sacramental. No sempre es pot concedir tot el que les persones demanen. De vegades, potser caldrà dir *no*, però cal fer-ho sempre amb actitud de diàleg, tenint en compte que la veritable acollida comporta una adaptació mútua, en la qual cada part s'interpel·la per anunciar i fer canviar la pròpia visió. El llenguatge, en aquests casos, és també molt important.

Una catequista, a la reunió del Consell Pastoral Diocesà, va dir unes paraules plenes de seny i de bon sentit pastoral: «Moltes de les persones que volen rebre els sacraments no tenen prou formació religiosa. Però cal aprofitar aquests moments per evangelitzar, amb un ús acurat del llenguatge: planer, breu i cordial. Cal que, en sortir, se'n vagin amb ganes de tornar.»

La incultura religiosa i la gran diversitat de situacions religioses de les persones que vénen a les nostres parròquies, i també a les altres obres i institucions de l'Església, demana una acció d'acolliment que avui es troba davant de situacions noves, que fan que l'acció pastoral actualment sigui molt complexa. Tanmateix, voldria dir, que en la pràctica pastoral les nostres comunitats cristianes estan donant una imatge d'una Església que és Mare i Mestra, i que també és cada vegada més acollidora.

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arquebisbe de Barcelona

Record del Dr. Tarrés a Núria

virtuts humanes del beat Pere Tarrés, i de Mn. Francesc Raventós, vicepostulador de la causa de canonització, sobre la devoció del sacerdot i metge, a la Mare de Déu.

El proper dissabte, 1 de setembre, festa de Sant Gil, patró dels pastors, hi haurà una celebració especial al santuari de Núria. L'arquebisbe-bisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, celebrarà l'eucaristia i beneirà una imatge del beat Pere Tarrés (Manresa, 1905 - Barcelona, 1950), que serà col·locada en el santuari. L'escultura és obra de Rebeca Muñoz, autora també de l'escultura col·locada als jardins del Seminari Conciliar de Barcelona. És una imatge en fusta del sacerdot i metge, revestit amb casulla, amb les mans juntes i una mica inclinat, que mira la persona que li adreça una petició. S'obrirà també una exposició de fotografies de les estades del Dr. Tarrés a Núria, quan hi anava amb les noies de l'Acció Catòlica Femenina de Sarrià (com mostra la fotografia). També hi haurà dues conferències: del Dr. Xavier Sanz, sobre les

GLOSSA

Col·laboradors de l'obra creadora

Un matrimoni amb tres fills, encara jove, que es casà fa divuit anys, m'explicà que el dia del seu casament, en acabar la celebració de l'eucaristia, el pare d'ella llegí aquestes paraules: «La meva acció de gràcies és gran, fills meus, en veure complerts, amb joia, els somnis de la mare i meus, somnis de quan érem joves. Un dia nosaltres, i ben segur que també els pares del que ja és el teu espòs, varem decidir unir les nostres vides, com vosaltres acabeu de fer, amb un compromís d'amor per sempre. És ben cert que desconeixiem moltes coses; el nostre ideal, però, era alt. Confíavem que, amb la gràcia del sacrament i amb el nostre esforç, arribaríem a bon port [...]. Per a nosaltres, la família ha estat una forma, un estil de caminar cap a Déu seguint Jesús. Qui ha creat l'home i la dona per amor ens transmet el potencial i la capacitat d'estimar; per sobreviure, quan som encara nadons, i per viure, després, per grans que siguem. En la família es donen els majors actes de generositat, d'humilitat, de servei a l'altre, i l'amor es transforma en vida.»

»La teva arribada, filla, acabà d'omplir de joia la nostra llar, i també a nosaltres i als teus germans. L'amor, el nostre amor, ens permeté gaudir d'aquells moments de felicitat. Acompanyant el teu creixement amb paraules i silencis, des de la complicitat o la re-

flectió, hem sentit que ens estimes, ens ho has dit, t'ho hem dit i ho hem viscut. A tu, permet-me que et digui fill, hem tingut l'oportunitat de conèixer-te de prop. La teva bondat i senzillesa, l'esperit de servei, la formació austera que has rebut, ens han captivat.

»Avui, la mare i jo, amb molta emoció, veiem amb satisfacció i alegria com iniciu aquell camí, sense seguir mimèticament la nostra estela, sinó la que Déu us anirà marcant, perquè Ell abans de la creació del món ja us tenia destinats perquè fóssiu col·laboradors de la seva obra creadora. Estem agraïts a Jesús per la fe, l'esperança i l'amor que, com a senzilla llavor, ha dipositat en cadascun de nosaltres. Que germi en vosaltres i en els fills que us segueixin.»

L'acció de gràcies d'aquest pare, que esdevingué benedició als novells esposos, fou una invitació al lliurament mutu, una invitació a posar l'amor fidel per damunt de tot, sentint-se compromesos per la paraula donada davant Déu i la comunitat. [...].

«Viviu tots units, tingueu els mateixos sentiments, estimeu els germans, sigueu afectuosos i humils; no torneu mal per mal, ni injúria per injúria; ben al contrari, beneiu, ja que Déu us ha cridat a rebre en herència una benedició» (1Pe 3,8-9).

Enric Puig Jofra, SJ

Joan XXIII: un criteri de bona política

«El criteri bàsic per regular les relacions entre els pobles és buscar més el que ens uneix que no pas el que ens separa. La pau ha d'estar fundada sobre la veritat, construïda amb les normes de la justícia, vivificada i integrada per la caritat, i duta a terme amb llibertat.»

Beat Joan XXIII

DIUMENGE XXI DE DURANT L'ANY

► Lectura del llibre de Josuè (Js 24,1-2a.15-17.18b)

En aquells dies, Josuè reuní a Siquem totes les tribus d'Israel, i cridà els ancians d'Israel, els seus caps, els seus jutges i els seus magistrats. Es presentaren tots davant Déu, i Josuè digué a tot el poble: «Si no us sembla bé de tenir el Senyor per Déu, escolliu avui quins déus voleu adorar: els que adoraven els vostres pares quan vivien a la regió occidental de l'Euftrat, o els déus dels amorreus, al país dels quals viviu. Però jo i la meua família hem decidit d'adorar el Senyor». El poble respongué: «Mai de la vida no abandonarem el Senyor per adorar altres déus. El Senyor, el nostre Déu, és el qui ens va fer pujar amb els nostres pares de la terra d'Egipte, d'un lloc d'esclavatge; ell obrà davant els nostres ulls aquells grans senyals i ens guardà per tot arreu on anàvem, enmig de totes les nacions que havíem de travessar. També nosaltres, doncs, estem decidits a adorar el Senyor, que és el nostre Déu.»

► Salm responsorial (33)

R. *Tasteu i veureu que n'és de bo el Senyor.*

Beneiré el Senyor en tot moment, / tindrè sempre als llavis la seva lloança. / La meua ànima es gloria en el Senyor; / se n'alegraran els humils quan ho sentin. R.

El Senyor es gira contra els malfactors / per esborrar de la terra el seu record. / Els ulls del Senyor vetllen pels justos, / escolta quan criden auxili. R.

Així que criden, el Senyor els escolta / i els treu de tots els perills. / El Senyor és a prop dels cors que sofreixen, / salva els homes que se senten desfets. R.

Els justos sofreixen molts mals, / però el Senyor sempre els allibera; / vetlla per cada un dels seus ossos, / no els podrà trencar ningú. R.

La malícia duu el malvat a la mort, / els qui detesten el just expiaran la seva culpa. / El Senyor rescata de la mort els seus servents, / i no acusarà els qui es refugien en ell. R.

La multiplicació dels pans. Mosaic bizanti

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 5,21-32)

Germans, sotmeteu-vos els uns als altres per reverència a Crist. Que les esposes se sotmetin als seus marits, com tots ens sotmetem al Senyor, perquè el marit és cap de la seva esposa, igual que el Crist és cap i salvador de l'Església, que és com el seu cos. Per tant, així com l'Església se sotmet al Crist, les esposes s'han de sotmetre en tot als marits.

I vosaltres, marits, estimeu les esposes, tal com el Crist estima l'Església. L'estima tant, que s'ha entregat a la mort per ella, per santificar-la: l'han rentada amb el bany de l'aigua acompanyat de la paraula, i així ha pogut cridar a la seva presència una Església gloriosa, sense taques, ni arrugues, ni res de semblant, tota santa i immaculada. Igualment els marits han d'estimar l'esposa com el seu propi cos. El qui estima la seva esposa és com si s'estimés ell mateix. No hi ha hagut mai ningú que no estimés el seu propi cos. Tothom l'alimenta i el vesteix.

També el Crist es porta així amb la seva Església, perquè som membres del seu cos. Per dir-ho amb paraules de l'Esriptura: «Per això l'home deixa el pare i la mare per unir-se a la seva esposa, i, des d'aquell moment, ells dos formen una sola carn». És un misteri molt gran: ho dic de Crist i de l'Església.

► Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 6,60-69)

En aquell temps, molts que fins aleshores havien seguit Jesús digueren: «Aquest llenguatge és molt difícil! Qui és capaç d'entendre'l?» Jesús coneixia interiorment que els seus seguidors murmuraven d'això, i els digué: «Us escandalitza això que us he dit? Què direu si veieu que el Fill de l'home puja on era abans? L'Esperit és el qui dóna la vida. La carn no serveix per res. Les paraules que jo us he dit són Esperit i són vida. Però entre vosaltres n'hi ha alguns que no creuen». Des del principi Jesús sabia qui eren els qui creien i el qui l'havia de traïr. Després afegí: «Per això us he dit abans que ningú no pot venir a mi si el Pare no li concedeix aquest do». Després d'aquell moment, molts dels qui l'havien seguit fins aleshores l'abandonaren i ja no anaven més amb ell. Jesús preguntà als dotze: «Vosaltres també em voleu deixar?» Simó Pere li respongué: «Senyor, a qui aniríem? Només vós teniu paraules de vida eterna, i nosaltres hem cregut i sabem que sou el Sant de Déu.»

► Lectura del libro de Josué (Js 24,1-2a.15-17.18b)

En aquellos días, Josué reunió a las tribus de Israel en Siquem. Convocó a los ancianos de Israel, a los cabezas de familia, jueces y alguaciles, y se presentaron ante el Señor.

Josué habló al pueblo: «Si no os parece bien servir al Señor, escoged hoy a quién queréis servir: a los dioses que sirvieron vuestros antepasados al este del Éufrates o a los dioses de los amorreos en cuyo país habitáis; yo y mi casa serviremos al Señor.» El pueblo respondió: «¡Lejos de nosotros abandonar al Señor para servir a dioses extranjeros! El Señor es nuestro Dios; él nos sacó a nosotros y a nuestros padres de la esclavitud de Egipto; él hizo a nuestra vista grandes signos, nos protegió en el camino que recorrimos y entre todos los pueblos por donde cruzamos. También nosotros serviremos al Señor: ¡es nuestro Dios!»

► Salmo responsorial (33)

R. *Gustad y ved qué bueno es el Señor.*

Bendigo al Señor en todo momento, / su alabanza está siempre en mi boca; / mi alma se gloria en el Señor; / que los humildes lo escuchen y se alegren. R.

Los ojos del Señor miran a los justos, / sus oídos escuchan sus gritos; / pero el Señor se enfrenta con los malhechores, / para borrar de la tierra su memoria. R.

Cuando uno grita, el Señor lo escucha / y lo libra de sus angustias; / el Señor está cerca de los atribulados, / salva a los abatidos. R.

Aunque el justo sufra muchos males, / de todos lo libra el Señor; / él cuida de todos sus huesos, / y ni uno solo se quebrará. R.

La maldad da muerte al malvado, / y los que odian al justo serán castigados. / El Señor redime a sus siervos, / no será castigado quien se acoge a él. R.

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 5,21-32)

Hermanos: Sed sumisos unos a otros con respeto cristiano. Las mujeres, que se sometán a sus maridos como al Señor; porque el marido es cabeza de la mujer, así como Cristo es cabeza de la Iglesia; él, que es el salvador del cuerpo. Pues como la Iglesia se somete a Cristo, así también las mujeres a sus maridos en todo.

Maridos, amad a vuestras mujeres como Cristo amó a su Iglesia. Él se entregó a sí mismo por ella, para consagrarla, purificándola con el baño del agua y la palabra, y para colocarla ante sí gloriosa, la Iglesia, sin mancha ni arruga ni nada semejante, sino santa e inmaculada. Así deben también los maridos amar a sus mujeres, como cuerpos suyos que son. Amar a su mujer es amarse a sí mismo.

Pues nadie jamás ha odiado su propia carne, sino que le da alimento y calor, como Cristo hace con la Iglesia, porque somos miembros de su cuerpo. «Por eso abandonará el hombre a su padre y a su madre, y se unirá a su mujer y serán los dos una sola carne».

Es este un gran misterio: y yo lo refiero a Cristo y a la Iglesia.

► Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 6,60-69)

En aquel tiempo, muchos discípulos de Jesús, al oírlo, dijeron: «Este modo de hablar es duro, ¿quién puede hacerle caso?» Adivinando Jesús que sus discípulos lo criticaban, les dijo: «¿Esto os hace vacilar?, ¿y si vierais al Hijo del hombre subir a donde estaba antes? El espíritu es quien da vida; la carne no sirve de nada. Las palabras que os he dicho son espíritu y vida. Y con todo, algunos de vosotros no creen. «Pues Jesús sabía desde el principio quiénes no creían y quién lo iba a entregar. Y dijo: «Por eso os he dicho que nadie puede venir a mí, si el Padre no se lo concede.» Desde entonces, muchos discípulos suyos se echaron atrás y no volvieron a ir con él. Entonces Jesús les dijo a los Doce: «¿También vosotros queréis marcharos?» Simón Pedro le contestó: «Senyor, ¿a quiénes vamos a acudir? Tú tienes palabras de vida eterna; nosotros creemos y sabemos que tú eres el Santo consagrado por Dios.»

COMENTARI

L'eucaristia i els deixebles

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

□ **Dilluns** (litúrgia de les hores: 1a setm.): 2Te 1,1-5.11b-12 / SI 91 / Mt 23,13-22 □ **dimarts**: 2Te 2,1-3a.14-17 / SI 95 / Mt 23,23-26 ■ **dimecres**: 2Te 3,6-10.16-18 / SI 127 / Mc 6,17-29 ■ **dijous**: 1Co 1,1-9 / SI 144 / Mt 24,42-51 ■ **divendres**: 1Co 1,17-25 / SI 32 / Mt 25,1-13 ■ **dissabte** (□ Tortosa): 1Co 1,26-31 / SI 32 / Mt 25,14-30 ■ **diumenge** vinent, XXII de durant l'any (lit. hores: 2a setm.): Dt 4,1-2.6-8 / SI 14 / Jm 1,17-18.21b-22.27 / Mc 7,1-8.14-15.21-23.

Última escena del signe dels pans de l'evangeli de Joan: reacció dels deixebles de Jesús al discurs sobre el pa de la vida.

Els deixebles troben dur el missatge de Jesús sobre l'eucaristia i, com els jueus, es posen a murmurar. El camí del creure és llarg i feixuc perquè, malgrat que la fe és un do («ningú no pot venir a mi si no li ho concedeix el Pare»), el creient ha de fer una opció fonamental de creure. Però Jesús encara ho posa més difícil: el fill de l'home, que ha davallat del cel, ha de tornar a pujar allà on era abans. La referència a l'exaltació de Jesús no passa desapercibuda. És la resurrecció de Jesús el punt de partida de la fe. En l'evangeli de Joan és el moment del do de l'Esperit. Però cal acollir

aquest Esperit lliurat per Jesús en la seva exaltació: «I inclinant el cap va lliurar l'Esperit.»

Tot això està dit amb l'afirmació de Jesús: «És l'Esperit el qui dóna vida; la carn no serveix de res. Les paraules que jo us he dit són Esperit i són vida». Són les paraules de Jesús il·luminades amb l'acció de l'Esperit el que dóna la veritable dimensió de la seva condició terrenal (de la seva carn): «Quan vindrà l'Esperit Sant us farà recordar totes les meves paraules i us les farà comprendre» (14,26; cf. 16,13). El seguidor de Jesús ha de romandre en la seva paraula, l'ha de deixar ressonar en el seu interior, aleshores serà veritable deixeble i coneixerà la veritat i la veritat el farà lliure (8,31-32).

L'escena d'avui es tanca amb una referència als dotze. Sorpren constatar que els dotze només apareixen en aquest text en tot l'evangeli de Joan (cf. 20,24). Tanmateix, el grup és un ressò dels seguidors més propers de Jesús en la tradició sinòptica. També la figura de Pere, força desdibuixada al llarg de l'evangeli de Joan (encara que rehabilitada en Joan 21), juga aquí el paper de portaveu dels dotze (com a Mc 8, 27-30). La seva confessió de fe està formulada en termes joànics: «Senyor, a qui anirem, només tu tens paraules de vida eterna i nosaltres hem cregut i sabem que ets el Sant de Déu.» En l'evangeli de Joan creure és també conèixer. No hi ha veritable coneixement de Jesús sense la fe.

Oriol Tuñí, SJ

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

35. En Crist l'esperança s'ha fet realitat

Al final del discurs sobre el pa de vida, que parla expressament de l'encarnació de Jesús i destaca que es tracta de menjar i beure la «carn i la sang del Senyor», hi ha aquesta frase: «És l'Esperit qui dóna vida; la carn no serveix de res» (6,63).

Aquesta expressió pot recordar sant Pau: «El primer home, Adam, va ser un home terrenal, però el darrer Adam és Esperit que dóna vida» (1Co 15,45). Aquí no es treu res del realisme de l'encarnació. Se subratlla la perspectiva pasqual: aquesta carn només ens és accessible a través de la creu i a través de la transformació que causa la creu, i ens fica dins aquest procés de transformació. Cal que la devoció eucarística aprengui sempre més profundament aquesta gran dinàmica cristològica i còsmica.

En les religions del món, el pa ha estat punt de partida dels mites de mort i resurrecció de la divinitat, en els quals l'ho-

me expressava la seva esperança d'una vida després de la mort.

En Crist aquesta esperança s'ha fet realitat; Jesús està realment en la història. Podem visitar els llocs per on va passar. Podem sentir testimonis que ens diuen què va dir ell. Va morir i ressuscitar. Els mites de mort i resurrecció de la divinitat van esperar que Jesús arribés i en ell l'anhel es va fer realitat.

El mateix es pot dir del vi. Els pares de l'Església van anar encara més enllà en la interpretació del llenguatge amagat dels dons eucarístics. Només n'esmentaré un exemple. En el llibre que es coneix sota el nom de *Doctrina dels dotze apòstols* o *Didaché*, que es devia escriure pels volts de l'any 100, es prega sobre el pa destinat a l'eucaristia dient: «Així com aquest pa estava dispers per les muntanyes, que l'Església també, dels extrems de la terra, es reuneixi en el teu regne.»

Joseph Ratzinger-Benet XVI,
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

EL CRISTIANISME ARA I AQUÍ

La pregària: el diàleg interior

Al meu entendre, la pregària és un espai de trobada entre el temps i l'eternitat, entre el finit i l'infinit; és respiració en el sentit físic i metafòric del terme, percepció de la realitat que immediatament floreix en la lloança, en l'adoració, en l'acció de gràcies.

Quan prego prenc consciència de la vanitat de les coses, experimento la presència del Mestre interior que és plenitud. Sigui vocal, litúrgica o de qualsevol altra manera, la pregària té valor únicament si troba la seva constant inspiració en el misteri personal i concret de l'adhesió de fe. És un acte solitari i a la vegada comunitari.

També em sento part d'una comunitat que em sosté, m'anima i em salva del desert espiritual del món. La pregària em dilata, m'obre, em fa créixer espiritualment, em connecta amb allò més profund de la realitat, que brolla secretament i silenciosament del cor. En la pregària té lloc un esdeveniment únic: la Paraula del Mestre interior salva la infinita distància que separa Déu de l'home i aconsegueix teixir un pont entre dues ribes: la transcendència i la immanència, l'esfera divina i la humana. Preguar és fruit del descens de Déu, que ens ha donat la seva Paraula en el temps. Preguar és sobretot escoltar la Paraula.

La pregària ha d'anar acompanyada de l'acció per la justícia. Es tracta, en primer lloc, d'escoltar el que vol de mi el Mestre interior, d'aclarir què puc aportar en el món per fer-lo més just, més bell, més frater, més culte, més noble; en definitiva, més humà. I, en segon lloc, es tracta de demanar força, energia interior per afrontar els obstacles i entrebancs que em trobaré per realitzar aquesta missió en el món. L'acció per la justícia dóna credibilitat a la comunitat cristiana, però aquesta acció necessita un aliment espiritual que, com la saba de l'arbre, la mantingui viva.

Francesc Torralba
Jesucrist 2.0, Ed. Pòrtic (Grup 62)

SANTORAL

26. ✚ Diumenge XXI de durant l'any. Mare de Déu de la Font de la Salut. Sta. Teresa de Jesús Jornet (Aitona 1843 - Llíria 1897), vg., fund. Gnes. dels Ancians Desemparats (Barbastre, 1873), patrona de la gent gran; Mare de Déu de Czestochowa, a Jasna Góra, patrona de Polònia; sant Cesari d'Arles, bisbe; sant Zeferí, papa (199-217) i mr.; sant Balduí, monjo; beat Juníper Serra, prev. franciscà, de Petra (Mallorca), evangelitzador de Califòrnia.

27. Dilluns. Santa Mònica (Tagaste 331 - Òstia 387), mare de sant Agustí, patrona de les dones casades.

28. Dimarts. Sant Agustí (354-430), bisbe d'Hipona (Àfrica) i doctor de l'Església; sant Julià, màrtir (s. iv); sant Hermes, màrtir (s. ii).

29. Dimecres. Martí de sant Joan Baptista, decapitat (s. i), venerat a Sebaste; santa Sabina, mr.; sant Adelf, bisbe.

30. Dijous. Sant Fèlix, prev. i mr. a Roma (s. iv), patró de Vilafranca del Penedès; sant Fiacre, ermità, patró de botànics i jardiniers; santa Joana Jugan, vg., fund. Germanetes dels Pobres (1839).

31. Divendres. Sant Ramon Nonat, rel. mercedari, dels primers, captiu a Algèria, cardenal, patró de Cardona; sant Nicodem, amic i seguidor de Jesús; sant Arístides, abat; sant Domènec de Val, noi mr. de Saragossa; sants Vicenç, Sabina i Cristeta, mrs., patrons d'Àvila.

1. Dissabte. Mare de Déu de la Cinta, apareguda, segons tradició, a la Catedral de Tortosa el 1178; Mare de Déu del Puig (València). St. Lleir o Lliceri, bisbe de Coserans (s. vi); St. Gil o Gili, abat, penitent a Núria; St. Artur, màrtir; Sta. Anna, profetessa; St. Llop, bisbe; Sta. Teresa-Margarida Reddi, vg. carmelitana; beat Josep Samsó (Castellbisbal 1887 - Mataró 1936), prev. i mr.

INTENCIONS DEL SANT PARE (setembre)

General: Que els polítics actuïn sempre amb honradesa, integritat i amor a la veritat.

Missional: Que augmenti a les comunitats cristianes la disponibilitat a l'enviament de missioners, sacerdots i laics, i de recursos concrets a les esglésies més pobres.

ENTREVISTA

JAUME FLAQUER

Raons per creure

El Centre d'Estudis Cristianisme i Justícia ofereix, a partir del 20 d'octubre i durant vuit dissabtes, el curs «Com creure avui», d'iniciació teològica, per «atendre la demanda de molts joves que volen creure i viure en Església, però que hi troben dificultats i senten que no saben donar raó del que creuen». Segons el seu coordinador i cap de l'àrea teològica de CJ, el jesuïta Jaume Flaquer, «hi ha molts joves cristians que tenen por de no saber respondre als seus amics quan els preguntin per la seva fe». El curs és una síntesi dels grans temes estudiats al llarg de la carrera de teologia; pretén ajudar a posar els fonaments d'una fe ben actual, i està obert també a no-creients o a persones d'altres religions que cerquin la raonabilitat del cristianisme (www.cristianismejusticia.net).

Per què ha augmentat l'interès per la teologia entre els agnòstics o els no-creients?

Molta gent viu en recerca. Tant els que ens denominem creients perquè percebem la distància entre allò que som i allò que estem cridats a ser, com aquells que es denominen agnòstics. De fet, en l'interior de molts no-creients hi ha també un petit creient que de tant en tant l'inquieta preguntant: «I si fos veritat?», «i si tot tingués sentit?». Igualment, en la majoria de creients hi ha també un petit agnòstic que el traspasa dient: «I si el veritable Déu estigués més enllà de l'idol que tu te n'has fet?». Necessitem, doncs, *pensar* la nostra fe.

En quins fonaments de la fe cristiana cal incidir entre els joves?

La nostra cultura postcristiana té sovint solament prejudicis sobre el cristianisme. De fet, el dóna normalment per sabut quan en realitat no coneix més que la caricatura que ofereixen certs mitjans de comunicació i l'ambient del carrer. És per això fonamental que els joves retrobin els evangelis i la Bíblia com una Paraula nova i sorprenent, i fer que descobreixin les seves riqueses. S'ha d'incidir a presentar la fe com un testimoni de vida, donador de vida, que parla al cor de la vida del jove i no simplement al seu intel·lecte.

Per què és important lligar espiritualitat i compromís?

L'espiritualitat sense compromís cau normalment en el narcisisme i el compromís sense espiritualitat deriva sovint en ideologia. El primer cau sota la condemna de Jesús dels qui només diuen «Senyor, Senyor», i el segon sota la denúncia de sant Pau d'aquells que llencen el seu cos a les flames però no tenen amor.

Òscar Bardaji i Martin

EN PAREJA

Evitar los equívocos

Ysiguiendo con nuestro empeño en hacernos felices, deberíamos ser plenamente conscientes de que, por lo general, tanto hom-

bres como mujeres buscan en la relación de pareja diferentes cosas, y por tanto pueden sentirse defraudados por cosas diferentes. Tenga presente que lo que se espera de una relación tiene gran importancia, porque ahí está la clave que determina el sentimiento de éxito o de fracaso.

Le propongo que aproveche usted este momento para plantearse —si no lo ha hecho antes— a modo de examen de conciencia: «¿Qué espero de mi matrimonio?» Y con la respuesta en la mano haga un balance de sus recursos para adecuarse a lo que usted desea. Si, como parece probable, hombres y mujeres se casan con distintas expectativas o esperan cosas diferentes del trato diario o de la relación sexual, es muy posible que aparezcan luego incomprendiones serias.

Está demostrado, por ejemplo, que hombres y mujeres hablan y escuchan de diferente manera, lo que puede causar grandes equívocos. Las mujeres buscan más un apoyo emocional que una solución práctica a los problemas que plantean a sus maridos; mientras que estos se empeñan en examinar al detalle la información que aportan sus esposas y así sacar soluciones prácticas de aplicación inmediata. Es decir, él busca la objetividad y la eficacia, mientras que ella se siente incomprendida, piensa que su pareja la considera una estúpida empeñada en complicarse la vida, no sigue el consejo y protesta. ¡Y ya la tenemos armada!

En la pareja, no pretendamos medimos el uno al otro con el mismo rasero. Aceptémonos como realmente somos. En nuestra mano está conseguir la felicidad de nuestro prójimo más próximo: nuestra pareja.

Dr. Paulino Castells
(*En pareja*, Ed. Planeta;
En pareja, Ed. Pòrtic)

JOSEP M. ROVIRA BELLOSO:

«L'aportació de l'Església al món és oferir-li la fe»

Amb aquests fragments acabem la publicació de l'entrevista de Jordi Llisterra al Dr. Josep M. Rovira Bellós en el setmanari Vida Nueva (1 de juny de 2012).

Sense condemnes?

Condemnar el món no és el paper de l'Església. El que ha de fer és aportar una esperança, una fe que és real, i fer veure com Déu influeix en la vida humana. I quan aquesta vida condueix a la mutilació de la persona, és quan l'Església ha de dir que això mutila l'esperança i l'amor. L'aportació de l'Església al món ha de ser oferir-li un coneixement nou: la fe. Déu és amic dels homes, i això comporta l'amor. L'aportació és fe, esperança i amor. No cap altra. A mitjan segle I, sant Pau ja uneix aquestes tres virtuts per al desplegament de la comunitat cristiana en el món. Les tres ben juntes, mai separades. Aquesta és la gran originalitat del cristianisme, i nosaltres tenim la necessitat de dir-ho al món. Heus ací l'Attri dels Gentils.

Què es pot esperar del diàleg entre creients i no creients?

Quan vaig escriure les *Cartes creuades* amb Eugeni Trías, ni jo pretenia la seva conversió ni ell canviar-me a mi. El que pretenia és quelcom gratuït: entendre en quin punt la fe s'expressa amb raó davant del problema del mal. I això és important perquè crec que el 60% de l'agnosticisme prové del problema del mal. Com podem pensar que un Déu bo tolera Auschwitz, tantes guerres o *tsunamis*? I nosaltres diem que l'amor és arrencar el mal del món [...].

L'ÀNIMA DE JOAN XXIII

Senzillesa i calma

Mons. Roncalli passarà 19 anys a Orient com a diplomàtic del Sant Pare —de 1925 a 1944. El desembre de 1944 és nomenat per Pius XII nunci apostòlic a París, on presenta les cartes credencials el dia 1 de gener de 1945.

La llarga etapa d'Orient l'ha confirmat en el seu camí espiritual de senzillesa i prudència. Així obre el seu esperit, escrivint en el seu *Diari de l'ànima*: «Com més vaig madurant en anys i experiències, més em convenço que el camí més segur per a la meua santificació personal i per al millor resultat del meu servei a la Santa Seu és sempre l'esforç vigilant per reduir-ho tot —principis, directrius, posicions, assumptes— al màxim de senzillesa i de calma, amb cura de podar de la meua vinya el que només són fulles o branques inútils, caminant de dret cap al que és veritat, justícia i caritat; sobretot, caritat.

«Oh, la senzillesa de l'Evangelí, del llibre de *La imitació de Crist*, de les *Flores de Sant Francesc*, de les pàgines més exquisides de sant Gregori en els *Moralia*: «Es burlen de la senzillesa del just», amb tot el que segueix. Tots els savis del segle, tots els assumptes de la terra, fins i tot els de la diplomàcia vaticana, quin paper més mesquí representen, posats a la llum de la senzillesa i de la gràcia que emana d'aqueixa grandiosa i fonamental ensenyança de Jesús i dels seus sants. Aquesta és l'habilitat més segura, que confora la saviesa del món i s'adapta igualment bé —i fins i tot millor—, amb exquisidesa i autèntic senyoriu, al que hi ha de més alt en l'ordre de la ciència —també de la ciència humana i de la vida social—, en conformitat amb les exigències dels temps, llocs i circumstàncies. El cim de la filosofia consisteix a ser senzills amb prudència. El pensament és de sant Joan Crisòstom, el meu gran patró de l'Orient. Senyor Jesús, conserveu-me el gust i la pràctica d'aquesta senzillesa que, mantenint-me humil, m'acosti més al vostre esperit i atregui i salvi les ànimes.»

Joan XXIII, *Diari de l'ànima*
Ed. Nova Terra, Barcelona 1964

Per tant, no cal anar a buscar resultats concrets?

No m'acabaria d'agradar que es programessin els objectius del diàleg. Per exemple, un objectiu molt concret podria ser la tolerància. Però la tolerància hem d'aprendre-la. I jo voldria respectar realment l'agnòstic.

Què creu que pot interessar als no creients?

Amb el pas dels anys, els agnòstics o els no creients han vist que la cultura cristiana ha estat molt més humana i entranyable que altres manifestacions

[...]. Per exemple, com l'Església ha marcat el temps en sintonia amb la naturalesa humana a través dels temps litúrgics, o com ha marcat el nostre territori amb el recolliment de les ermites romàniques... Persones que probablement l'havien rebut en la infància com a fe, i ara ha quedat reduïda a una cultura amable. També es fixen en Càritas, que ens recorda que hem de pensar en els desvalguts i els pobres. Encara que no hi vegin la fe, apareix així la necessitat d'una cultura que porti incorporat l'amor al que tendeix la humanitat sana.

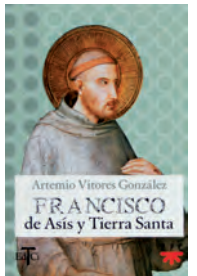
LLIBRES

Del sentiment tràgic de la vida, de Miguel de Unamuno. La col·lecció «Clàssics del segle XX», que publica Editorial Pòrtic, amb el suport de la Conferència Episcopal Tarraconesa i la Facultat de Teologia de Catalunya, publica la versió catalana d'una de les grans obres del famós rector de la Universitat de Salamanca. L'obra és una recerca angoixosa de la fe, amb la influència sobretot de Sören Kierkegaard. La introducció és de Pedro Rodríguez Panizo i la traducció al català, de Xavier Vilaró. El llibre té 372 pàgines.

Francisco de Asís y Tierra Santa, del P. Artemio Vitores, franciscano.

El autor es el vicario de la Custodia de Tierra Santa. En este libro repasa la historia de Tierra Santa desde la época de las Cruzadas hasta la total dominación musulmana, y nos adentra en los orígenes de la presencia franciscana en Tierra Santa. Ante el fracaso de las armas, los hijos de san Francisco toman pacíficamente los Santos Lugares y, desde el siglo XIII hasta nuestros días, montan guardia en ellos, en nombre del mundo católico, no sin grandes problemas y sufrimientos. Tierra Santa es el centro de la espiritualidad de san Francisco, y de ahí arranca la epopeya de la presencia franciscana en Tierra Santa, que tiene su origen en el amor del santo de Asís a Jesús, hombre y Dios encarnado, y en el ambiente donde vivió y manifestó su amor a todos los hombres. Libro editado por PPC.

PALABRA Y VIDA

La acogida pastoral

El segundo objetivo del Plan Pastoral de la archidiócesis de Barcelona es acoger a los que vienen a nuestras parroquias, en especial a los que acuden para pedir los sacramentos de la iniciación. Bueno es preguntarnos qué imagen damos como Iglesia en esta actuación.

Se da la circunstancia de que dos organismos colectivos de nuestra Iglesia diocesana, el Consejo Presbiteral —integrado por sacerdotes, tanto diocesanos como religiosos— y el Consejo Pastoral Diocesano —en el que también están presentes los laicos, hombres y mujeres—, han dedicado sus últimas reuniones al tema de la acogida pastoral.

Al inicio de toda acción pastoral hay algo que es muy importante: la acogida, que puede condicionar de algún modo todo lo que vendrá después. El acogedor debe mirar a las personas con una mirada de amor y con una actitud como las que indican las palabras de Jesús: «No he venido a condenar al mundo, sino a salvarlo.» Por ello hay que descubrir, valorar, agradecer y celebrar la presencia y la obra de Dios en cada persona que es acogida por la Iglesia.

Y así en todos los campos o en todos los temas que muevan a las personas a personarse en su parroquia. No obstante, el campo pastoral que exige mayor actitud de acogida y que presenta más difi-

cultades para los presbíteros y catequistas es el de la pastoral sacramental. Hoy ya no es tan acentuada entre nosotros la tensión de los años postconciliares entre evangelización y sacramentalización. Hemos ido descubriendo que no debe haber tensión sino complementariedad entre estos dos conceptos y sus aplicaciones.

Sin embargo, todavía se hacen peticiones de celebraciones de los sacramentos sin las motivaciones de fe y eclesiales necesarias. Lo cual muchas veces es motivo de insatisfacción para los pastores y los laicos —hombres y mujeres— que en número cada vez mayor colaboran en la catequesis y en la acogida de los padres y madres que piden bautizar, confirmar o celebrar la primera comunión de sus hijos e hijas, y también de los que colaboran en la acogida de los novios que quieren casarse en la Iglesia.

Tal como se dijo en la sesión de trabajo de los dos consejos diocesanos que he citado, en todos estos casos es necesario acentuar la actitud de acogida, de diálogo y, sobre todo, de amor para con los que vienen requiriendo un sacramento, manteniéndonos fieles a las exigencias de la pastoral sacramental. No siempre podremos conceder todo lo que nos pidan. A veces deberemos decir *no*, pero siempre con actitud de diálogo, teniendo en cuen-

ta que la verdadera acogida comporta una aceptación mutua, en la que cada parte se interpela para anunciar y hacer cambiar la propia visión. El lenguaje, en estos casos, es también muy importante.

Una catequista, en la reunión del Consejo Pastoral Diocesano, dijo unas palabras llenas de sentido común y de buen sentido pastoral: «Muchas de las personas que quieren recibir los sacramentos no tienen suficiente formación religiosa. Pero se deben aprovechar estos momentos para evangelizar, con un uso apropiado del lenguaje: llano, breve y cordial. Es necesario que se vayan con ganas de volver.»

La incultura religiosa y la gran diversidad de situaciones religiosas de las personas que acuden a nuestras parroquias, y también a las otras obras e instituciones de la Iglesia, requiere una acción de acogida que hoy día se encuentra con situaciones nuevas, que convierten la acción pastoral actual en algo muy complejo. No obstante quisiera reconocer que en la práctica pastoral nuestras comunidades cristianas están dando una imagen de una Iglesia que es Madre y Maestra, y que también es cada vez más acogedora.

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arzobispo de Barcelona